Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziewiąta izba)

z dnia 14 grudnia 2017 r.*

Służba publiczna – Urzędnicy – Zatrudnienie – Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/309/15 (AD 11) – Lekarze, miejsce pracy: Luksemburg – Niedopuszczenie do udziału w egzaminach etapu oceny zintegrowanej – Ograniczenie wyboru drugiego języka do mniejszej liczby języków urzędowych Unii – Zarzut niezgodności z prawem – Oczywisty błąd w ocenie – Odpowiedzialność – Krzywda

W sprawie T-609/16

PB, reprezentowana przez M. Velardo, adwokat,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez G. Gattinara oraz L. Radu Bouyon, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę opartą na art. 270 TFUE i zmierzającą z jednej strony do stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursowej dla konkursu EPSO/AD/309/15 (AD 11) – Lekarze, miejsca pracy: Luksemburg i Ispra (dziedzina: lekarze Luksemburg) z dnia 28 września 2015 r. o niedopuszczeniu skarżącej do etapu oceny zintegrowanej egzaminów Europejskiego Urzędu Doboru Kadr (EPSO) i z drugiej strony do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej skarżąca miała doznać,

SĄD (dziewiąta izba),

w składzie: S. Gervasoni (sprawozdawca), prezes, L. Madise i R. da Silva Passos, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Skarżąca w dniu 7 lipca 2015 r. zgłosiła swoją kandydaturę do konkursu EPSO/AD/309/15 (AD 11) (zwanego dalej „konkursem"), przeprowadzanego na podstawie kwalifikacji i egzaminów zorganizowanych w celu sporządzenia listy rezerwy kadrowej z zamiarem zatrudnienia lekarzy urzędowych dla Komisji Europejskiej w Luksemburgu (Luksemburg).

2 W ogłoszeniu o konkursie opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 4 czerwca 2015 r. (Dz.U. 2015, C 183 A, s. 1, zwanym dalej „ogłoszeniem o konkursie") przewidziane zostały następujące wymogi dopuszczenia do konkursu:

„– Co najmniej 4-letnie ukończone studia uniwersyteckie w dziedzinie medycyny, potwierdzone dyplomem uznawanym w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej

oraz

– [d]yplom specjalności medycznej uzyskany po otrzymaniu wyżej wymienionego dyplomu.

[…]

– Co najmniej 12-letnie doświadczenie zawodowe (zdobyte po uzyskaniu dyplomu w dziedzinie medycyny) w jednej lub kilku następujących specjalizacjach: […] medycyna pracy, medycyna ogólna, medycyna chorób wewnętrznych, medycyna tropikalna, ergonomia, kontrola medyczna nieobecności z powodu choroby, zdrowie publiczne, psychiatria, medycyna ratunkowa (tylko w przypadku Ispry) lub ochrona radiologiczna".

3 W załączniku I do ogłoszenia o konkursie wskazano, że wyłonieni administratorzy wykonywać będą następujące zadania lekarza urzędowego instytucji:

– badania lekarskie pracowników i kandydatów,

– badania i konsultacje w ramach medycyny pracy,

– administracyjne opinie lekarskie,

– kontrola medyczna nieobecności z powodu choroby,

– kampanie promujące zdrowie,

– ochrona radiologiczna,

– udział w pracach różnych forów (zajmujących się bezpieczeństwem i zdrowiem w miejscu pracy, inwalidztwem; w radzie starszych doradców medycznych instytucji Unii Europejskiej),

– zarządzanie zespołem,

– utrzymywanie kontaktów z lekarzami spoza instytucji oraz placówkami szpitalnymi w ich dziedzinach specjalizacji,

– zajmowanie się kwestiami i procedurami administracyjnymi.

4 Załącznik III do ogłoszenia o konkursie, zatytułowany „Kryteria doboru”, stanowi w odniesieniu do miejsca pracy w Luksemburgu, że komisja konkursowa uwzględnia następujące kryteria doboru w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji (pierwszy etap konkursu):

– przynajmniej 5-letnie, nadal trwające doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny pracy,

– przynajmniej 3-letnie doświadczenie zawodowe w zakresie kontroli medycznej nieobecności z powodu choroby,

– przynajmniej 3-letnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny ogólnej,

– przynajmniej 3-letnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie ochrony radiologicznej,

– przynajmniej 3-letnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych,

– przynajmniej 2-letnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie ergonomii,

– przynajmniej 2-letnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie zdrowia publicznego,

– przynajmniej 2-letnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie psychiatrii,

– przynajmniej 2-letnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny tropikalnej,

– doświadczenie zawodowe w zakresie zajmowania się kwestiami i procedurami administracyjnymi w środowisku medycznym,

– doświadczenie zawodowe w zakresie zarządzania zespołem medycznym,

– przynajmniej 3-letnie doświadczenie zawodowe zdobyte w pracy w środowisku międzynarodowym/wielokulturowym w jednej z następujących dziedzin: medycyna pracy, medycyna ogólna, medycyna chorób wewnętrznych, medycyna tropikalna, ergonomia, kontrola medyczna nieobecności z powodu choroby, zdrowie publiczne, psychiatria lub ochrona radiologiczna,

– udokumentowana znajomość języka angielskiego lub francuskiego [minimalny wymagany poziom: B2 europejskiego systemu opisu kształcenia językowego (ESOKJ)],

– udokumentowana znajomość co najmniej jednego z następujących języków: niderlandzki lub niemiecki (minimalny wymagany poziom: B2 ESOKJ).

5 W ogłoszeniu o konkursie wyjaśniono, że dobór w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji odbędzie się na podstawie o informacji przedstawionych przez kandydatów w zakładce „ocena zdolności” formularza zgłoszeniowego i komisja konkursowa przypisze każdemu kryterium wyboru współczynnik ważności (od 1 do 3), a każda odpowiedź kandydata zostanie oceniona w skali od 0 do 4 pkt; zsumowanie ważonych wyników pozwoli następnie na wyłonienie kandydatów, których profil najlepiej odpowiada obowiązkom na danym stanowisku.

6 W części ogłoszenia o konkursie zatytułowanej „Czy spełniam warunki udziału w konkursie?”, w części „Warunki szczegółowe: języki”, wprowadzono wymogi – jako warunki dopuszczenia do konkursu – z jednej strony, w odniesieniu do głównego języka (język 1), znajomości na poziomie co najmniej C1 jednego z 24 języków urzędowych Unii, a z drugiej strony, w odniesieniu do drugiego języka (język 2), znajomości na poziomie co najmniej B2 języka angielskiego, francuskiego lub niemieckiego, przy czym ten język 2 musi być obowiązkowo językiem innym niż język 1. W tej samej części wskazano, że drugim wybranym językiem musi być angielski, francuski lub niemiecki oraz że jest niezbędne

w interesie służby, aby nowo zatrudnione osoby były niezwłocznie zdolne do wykonywania obowiązków i skutecznej komunikacji w swojej codziennej pracy przynajmniej w jednym z tych języków, które są głównymi językami roboczymi instytucji Unii.

7 Ze zgłoszenia skarżącej wynika, że skarżąca, mająca greckie obywatelstwo, wybrała jako główny język grecki, który jest jej językiem ojczystym, a jako drugi język niemiecki, którego użyła do zredagowania swojego zgłoszenia i którego znajomość zadeklarowała na tym samym poziomie co języka greckiego, mianowicie „C2 – biegły użytkownik”.

8 Pismem z dnia 23 września 2015 r. skarżąca została poinformowana przez EPSO, że spełnia kryteria dopuszczenia i że została dopuszczona do następnego etapu konkursu, dotyczącego doboru w oparciu o świadectwa posiadanych kwalifikacji, mianowicie „oceny zdolności”.

9 W decyzji z dnia 28 września 2015 r. (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), skarżąca została poinformowana, że komisja konkursowa dokonała dogłębnej analizy odpowiedzi, jakich udzieliła ona na pytania zawarte w „ocenie zdolności”, i przyznała jej 15 punktów, co nie było liczbą wystarczającą do udziału w ocenie zintegrowanej, ponieważ minimalny wymagany próg dopuszczenia do egzaminów w ośrodku oceny zintegrowanej został ustalony na 18 punktów.

10 Pismem z dnia 2 października 2015 r. skarżąca złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie decyzji komisji konkursowej.

11 Pismem z dnia 23 grudnia 2015 r. skarżąca złożyła zażalenie zgodnie z art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”). W tym zażaleniu zakwestionowała liczbę punktów, jaką komisja konkursowa przyznała jej za cztery spośród odpowiedzi na pytania dotyczące „oceny zdolności”, dotyczące kryteriów doświadczenia zawodowego w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych, w zakresie zajmowania się kwestiami i procedurami administracyjnymi w środowisku medycznym, w zakresie zarządzania zespołem medycznym i doświadczenia zawodowego zdobytego w pracy w środowisku międzynarodowym lub wielokulturowym. Zakwestionowała również okoliczność, że nie mogła zredagować swojego zgłoszenia w swoim języku ojczystym – greckim.

12 Pismem z dnia 1 lutego 2016 r. EPSO odrzucił jej wniosek o ponowne rozpatrzenie, informując skarżącą, że komisja konkursowa potwierdziła swoją decyzję o nieumieszczeniu jej na liście kandydatów zaproszonych do etapu oceny zintegrowanej.

13 Pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r. (dalej zwanym „decyzją o odrzuceniu zażalenia”) organ powołujący poinformował skarżącą, że jej zażalenie zostało odrzucone. W piśmie tym wskazano, że nie jest dopuszczalne kwestionowanie przez skarżącą, po upływie terminu trzech miesięcy, językowych warunków zgłoszenia określonych w ogłoszeniu o konkursie oraz że komisja konkursowa nie popełniła żadnego oczywistego błędu w ocenie odpowiedzi udzielonych na pytania zawarte w „ocenie zdolności”.

Przebieg postępowania i żądania stron

14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej w dniu 4 sierpnia 2016 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę, zarejestrowaną początkowo jako sprawa F-39/16. Zgodnie z art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2016/1192 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie przekazania Sądowi właściwości do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią Europejską a jej pracownikami (Dz.U. 2016, L 200, s. 137) niniejsza sprawa została przekazana Sądowi w stanie, w jakim znajdowała się w dniu 31 sierpnia 2016 r. Została ona zarejestrowana pod sygnaturą T-609/16 i przydzielona dziewiątej izbie.

15 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– zasądzenie od Komisji zapłaty kwoty 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

16 Komisja wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności

17 Na poparcie żądań skierowanych przeciwko zaskarżonej decyzji skarżąca podnosi dwa zarzuty.

18 W zarzucie pierwszym podnosi ona, na podstawie art. 277 TFUE, niezgodność z prawem ogłoszenia o konkursie z punktu widzenia art. 2 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385), ze zmianami, oraz zasad równości traktowania i niedyskryminacji w kształcie wynikającym z art. 21 karty praw podstawowych Unii Europejskiej i z art. 1d regulaminu pracowniczego. Powołuje się ona w szczególności na wyroki Sądu kwestionujące zgodność z prawem ogłoszenia o konkursie ograniczającego, jak w niniejszym sporze, języki komunikacji między kandydatami a EPSO do języków angielskiego, francuskiego i niemieckiego (wyroki: z dnia 24 września 2015 r., Włochy i Hiszpania/Komisja, T-124/13 i T-191/13, EU:T:2015:690, pkt 60; z dnia 17 grudnia 2015 r., Włochy/Komisja, T-295/13, niepublikowany, EU:T:2015:997, pkt 100; z dnia 17 grudnia 2015 r., Włochy/Komisja, T-275/13, niepublikowany, EU:T:2015:1000, pkt 44; z dnia 17 grudnia 2015 r., Włochy/Komisja, T-510/13, niepublikowany, EU:T:2015:1001, pkt 50).

19 W zarzucie drugim podnosi ona oczywiste błędy w ocenie popełnione przez komisję konkursową przy dokonywaniu oceny odpowiedzi, jakich udzieliła ona na pytania 5a-5b, 10a-10b, 11a-11b i 12a-12b w zakładce „ocena zdolności” formularza zgłoszeniowego.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego niezgodności z prawem ogłoszenia o konkursie

20 Skarżąca podważa argument zawarty w decyzji o odrzuceniu zażalenia, zgodnie z którym kwestionowanie systemu językowego konkursu należało uznać za niedopuszczalne ze względu na to, że było ono skierowane bezpośrednio przeciwko ogłoszeniu o konkursie, zaś w dniu wniesienia zażalenia, mianowicie w dniu 23 grudnia 2015 r., upłynął już wynoszący trzy miesiące termin do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności tego ogłoszenia.

21 Twierdzi ona bowiem, że niezgodność z prawem ogłoszenia o konkursie zostaje w niniejszej sprawie podniesiona jako zarzut na poparcie jej skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. Utrzymuje ona, że ma interes w podniesieniu zarzutu niezgodności z prawem w odniesieniu do systemu językowego przewidzianego w ogłoszeniu o konkursie, ponieważ szansa uzyskania większej liczby punktów podczas dokonywania oceny jest większa, jeśli odpowiedzi udzielane są w języku

ojczystym kandydata lub w języku, który zna on tak samo dobrze. Skarżąca dodaje, że nabyła pewny interes w kwestionowaniu ogłoszenia o konkursie dopiero w dniu wydania zaskarżonej decyzji, która wywarła wiążące skutki prawne naruszające jej interesy i zmieniające jej sytuację prawną.

22 Wreszcie, powołując się w szczególności na wyrok z dnia 16 września 2013 r., Glantenay i in./Komisja, F-23/12 i F-30/12, EU:F:2013:127, pkt 65, podkreśla ona, że jej skarga zmierza do zakwestionowania szczegółowych zasad przeprowadzania konkursu odnoszących się do etapu „ocena zdolności" w kształcie opisanym w ogłoszeniu o konkursie oraz że w tym względzie to decyzja komisji konkursowej spowodowała indywidualizację jej sytuacji prawnej i pozwoliła jej dowiedzieć się w sposób pewny, jak i w jakim zakresie jej konkretne interesy zostały naruszone. Skarżąca wnioskuje więc, że w niniejszej sprawie istnieje ścisły związek między zaskarżoną decyzją a niezgodnością z prawem omawianych szczegółowych zasad przeprowadzania „oceny zdolności".

23 Komisja uważa, że zarzut jest w całości niedopuszczalny. Zarzut niegodności z prawem podniesiony przez skarżącą należy bowiem interpretować jako bezpośrednie podważenie załącznika II do ogłoszenia o konkursie, niezależne od jakiejkolwiek decyzji podjętej przez komisję konkursową w odniesieniu do skarżącej w postępowaniu konkursowym. Skarżąca nie zaskarżyła ani nie wniosła zażalenia na ogłoszenie o konkursie w przewidzianych w regulaminie terminach.

24 Ponadto Komisja podnosi, że aby zarzut niezgodności z prawem ogłoszenia o konkursie mógł być dopuszczalny, niezbędne jest w każdym wypadku, aby kandydat wykazał istnienie ścisłego związku między podnoszoną niezgodnością z prawem ogłoszenia o konkursie a decyzją o niedopuszczeniu. Taki związek nie istnieje w niniejszej sprawie, ponieważ system językowy ogłoszenia o konkursie, podważany przez skarżącą, nie jest oparty na zaskarżonej decyzji, ale na ogłoszeniu o konkursie. Skargę należy badać jako odnoszącą się do ogłoszenia o konkursie i po takiej zmianie kwalifikacji uznać za niedopuszczalną z powodu przekroczenia terminu na wniesienie skargi przeciwko temu ogłoszeniu.

25 W tym względzie należy zbadać, czy skarżąca prawidłowo zakwestionowała przepisy dotyczące systemu językowego ogłoszenia o konkursie.

26 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach procedury rekrutacyjnej, która stanowi skomplikowaną operację administracyjną złożoną z następujących po sobie decyzji, kandydat w konkursie może przy okazji skargi skierowanej przeciwko późniejszemu aktowi podnieść nieprawidłowości wcześniejszych aktów, które są z nim ściśle związane (zob. podobnie wyrok z dnia 11 sierpnia 1995 r., Komisja/Noonan, C-448/93 P, EU:C:1995:264, pkt 17 i przytoczone tam orzecznictwo) i powołać się w szczególności na niezgodność z prawem ogłoszenia o konkursie, na podstawie którego został przyjęty rozpatrywany akt (zob. podobnie wyrok z dnia 5 grudnia 2012 r., BA/Komisja, F-29/11, EU:F:2012:172, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

27 Fakt niezaskarżenia w terminie ogłoszenia o konkursie nie stoi na przeszkodzie temu, by strona skarżąca powołała się na nieprawidłowości, jakie wystąpiły w przebiegu konkursu, nawet jeśli przyczyny tych nieprawidłowości można odnaleźć w treści ogłoszenia o konkursie (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo). Jak słusznie podnosi skarżąca, powołując się na wyroki z dnia 13 grudnia 2012 r., Honnefelder/Komisja, (F-42/11, EU:F:2012:196, pkt 36) oraz z dnia 16 września 2013 r., Glantenay i in./Komisja, (F-23/12 i F-30/12, EU:F:2013:127, pkt 65), strona skarżąca ma bowiem prawo powołać się na nieprawidłowości dotyczące warunków organizowania konkursu przy okazji skargi wniesionej na indywidualną decyzję odrzucającą jej kandydaturę, bez narażania się na zarzut niewniesienia w terminie zażalenia lub skargi na decyzję wyjaśniającą warunki zorganizowania konkursu (zob. podobnie wyrok z dnia 11 sierpnia 1995 r., Komisja/Noonan, C-448/93 P, EU:C:1995:264, pkt 17–19).

28 Dokładniej rzecz ujmując, w odniesieniu do sytuacji, gdy zarzut oparty na nieprawidłowości niezaskarżonego w odpowiednim czasie ogłoszenia o konkursie dotyczy uzasadnienia zaskarżonej indywidualnej decyzji, w orzecznictwie uznano dopuszczalność skargi. Kandydat w ramach konkursu nie może bowiem zostać pozbawiony prawa kwestionowania wszelkich aspektów, także tych określonych w ogłoszeniu o konkursie, zasadności decyzji indywidualnej podjętej w stosunku do niego na podstawie wymogów określonych w tym ogłoszeniu, ponieważ dopiero ta decyzja wykonawcza indywidualizuje jego sytuację prawną i pozwala mu dowiedzieć się w sposób pewny, jak i w jakim zakresie jego interesy indywidualne są naruszone (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 Natomiast w braku ścisłego związku między samym uzasadnieniem zaskarżonej decyzji a zarzutem opartym na niezgodności z prawem niezaskarżonego w odpowiednim terminie ogłoszenia o konkursie zarzut taki należy uznać za niedopuszczalny zgodnie z przepisami o charakterze norm porządku publicznego dotyczącymi terminów do wniesienia skargi, od których nie można odstąpić w sytuacji tego rodzaju bez naruszenia zasady pewności prawa (wyrok z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 42; zob. również podobnie wyrok z dnia 26 października 2004 r., Falcone/Komisja, T-207/02, EU:T:2004:315, pkt 22).

30 W świetle tych rozważań należy ustalić, czy w niniejszej sprawie istnieje ścisły związek między uzasadnieniem zaskarżonej decyzji a zarzutem opartym na niezgodności z prawem przepisu dotyczącego systemu językowego zawartego w ogłoszeniu o konkursie.

31 W tym względzie należy przypomnieć, że w części „Czy spełniam warunki udziału w konkursie?" ogłoszenia o konkursie zawarto jako warunek dopuszczenia do konkursu zatytułowany „Warunki szczegółowe: języki" wymóg, z jednej strony, w odniesieniu do języka 1, znajomości co najmniej na poziomie C1 jednego z 24 języków urzędowych Unii, a z drugiej strony, w odniesieniu do języka 2, znajomości co najmniej na poziomie B2 języka angielskiego, francuskiego lub niemieckiego, przy czym język 2 musi obligatoryjnie być inny niż język 1. Co więcej, w tej samej części wskazano, że „[d]rugim wybranym językiem musi być angielski, francuski lub niemiecki". W załączniku II do ogłoszenia o konkursie przewidziano, że języki te są głównymi językami roboczymi instytucji Unii oraz że w interesie służby nowo zatrudnione osoby powinny być niezwłocznie zdolne do wykonywania obowiązków i skutecznej komunikacji w swojej codziennej pracy przynajmniej w jednym z tych języków. W ogłoszeniu o konkursie odniesiono się w tym samym załączniku do wyroku z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja (C-566/10 P, EU:C:2012:752), oraz wskazano, że zgłoszenie musi zostać zredagowane w jednym z tych języków. W tym samym załączniku uściślono ponadto, że język wykorzystywany w komunikacji między kandydatami a instytucją, w tym język, w którym przygotowuje się formularze zgłoszeniowe, powinien być językiem angielskim, francuskim lub niemieckim.

32 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie jest w żaden sposób oparta na elementach związanych z systemem językowym konkursu, ale jest konsekwencją wyłącznie niewystarczającej liczby punktów przypisanych odpowiedziom udzielonym przez skarżącą w zakładce „ocena zdolności" dotyczącym jej doświadczenia zawodowego w dziedzinie konkursu.

33 W tym względzie nie ma znaczenia odesłanie do pkt 38 wyroku z dnia 2 lipca 2014 r., Da Cunha Almeida/Komisja (F-5/13, EU:F:2014:176). W sprawie, w której zapadł ten wyrok, strona skarżąca miała bowiem interes w podniesieniu zarzutu niezgodności z prawem systemu językowego przewidzianego w ogłoszeniu o konkursie, ponieważ szanse uzyskania większej liczby punktów podczas egzaminów były wyższe, jeśli egzaminy te były przeprowadzone w języku ojczystym kandydata lub w języku, który kandydat znał równie dobrze. W szczególności strona skarżąca kwestionowała niewystarczającą liczbę punktów z testu zdolności rozumienia tekstu pisanego, który zdawała w swoim drugim języku. Sąd uznał więc, że dyskryminacja wynikała z systemu językowego konkursu, ponieważ Komisja faworyzowała kandydatów posiadających większą biegłość w jednym z trzech języków, które

można było wybrać jako drugi język, w stosunku do innych kandydatów, posiadających co prawda kompetencje językowe wymagane w regulaminie pracowniczym, jednak znających jeden z języków konkursu gorzej niż pierwsza grupa kandydatów.

34 W niniejszym przypadku, inaczej niż w sprawie wspomnianej w pkt 33 powyżej, z akt sprawy nie wynika, że odrzucenie kandydatury skarżącej spowodowane zostało, choćby w części, jej niewystarczającą znajomością języka niemieckiego, który wybrała spośród trzech ww. języków do zredagowania swojego zgłoszenia.

35 Z jednej bowiem strony skarżąca nie twierdzi, że miała trudności w zredagowaniu swojego zgłoszenia w języku niemieckim ani że uzyskała tylko 15 punktów z powodu ograniczeń związanych ze sporządzaniem tekstów w tym języku. Ogranicza się ona do twierdzenia, że co do zasady kandydat, który nie mógł wybrać języka, w którym przygotuje swoje zgłoszenie, i który został zmuszony, tak jak ona, do użycia innego języka niż jego język ojczysty, jest siłą rzeczy dyskryminowany w stosunku do kandydatów mogących swobodnie wybrać jeden z tych trzech języków wymienionych w ogłoszeniu o konkursie. Nie wskazuje ona, w jaki sposób w niniejszym sporze przygotowanie jej zgłoszenia w języku niemieckim zadziałało na jej niekorzyść, twierdzi jedynie, że nie można wykluczyć, iż oczywiście błędna ocena komisji została spowodowana koniecznością przygotowania zgłoszenia w języku niemieckim. Komisja słusznie podkreśla w tej kwestii, że skarżąca nie podaje w żadnym momencie konkretnych dowodów na poparcie twierdzenia, iż gdyby przygotowała swoje zgłoszenie w języku greckim, miałaby możliwość uzyskania zaproszenia na egzaminy etapu oceny zintegrowanej.

36 Z drugiej strony ze zgłoszenia skarżącej, a dokładniej z zakładki „znajomość języków" formularza zgłoszeniowego, wynika, że wskazała ona bardzo wysoki poziom znajomości języka niemieckiego, mianowicie C2, czyli poziom „biegłego użytkownika". Skarżąca przyznała więc sama, że posiada doskonałą znajomość języka niemieckiego. Komisja wskazuje również, co nie zostało podważone, że skarżąca ukończyła studia uniwersyteckie w Niemczech i pracowała ponad 14 lat w tym państwie. Należy zatem oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym odrzucenie jej kandydatury mogło wynikać z konieczności użycia do przygotowania zgłoszenia, zgodnie z załącznikiem II do ogłoszenia o konkursie, języka angielskiego, francuskiego lub niemieckiego,.

37 Należy zatem uznać, zgodnie z zasadami przypomnianymi w orzecznictwie wspomnianym w pkt 26–29 powyżej, że nie istnieje ścisły związek między podnoszoną przez skarżącą niezgodnością z prawem ogłoszenia o konkursie a uzasadnieniem zaskarżonej decyzji.

38 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy należy uznać za niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na oczywistych błędach w ocenie, które miała popełnić komisja konkursowa

39 Skarżąca utrzymuje w istocie, że liczba punktów przydzielonych jej przez komisję konkursową w ramach „oceny zdolności" jest oczywiście błędna oraz że gdyby komisja konkursowa prawidłowo uwzględniła jej doświadczenie i kwalifikacje, to mogłaby ona z łatwością uzyskać 18 punktów niezbędnych do dopuszczenia do egzaminów etapu oceny zintegrowanej.

40 Z pism skarżącej wynika, dokładniej rzecz ujmując, że zarzut drugi obejmuje cztery zarzuty szczegółowe, dotyczące, po pierwsze, nieuwzględnienia doświadczenia skarżącej w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych, po drugie, nieuwzględnienia doświadczenia skarżącej w zakresie zajmowania się kwestiami i procedurami administracyjnymi w środowisku medycznym, po trzecie, nieuwzględnienia doświadczenia skarżącej w zakresie zarządzania zespołem medycznym, i wreszcie po czwarte, nieuwzględnienia doświadczenia skarżącej w środowisku międzynarodowym lub wielokulturowym.

41 Komisja podnosi w istocie, że z uwagi na znaczne uprawnienia dyskrecjonalne przysługujące członkom komisji konkursowej ich ocena może zostać uznana za oczywiście błędną, tylko jeśli strona skarżąca przedstawi dowody mogące wykazać brak wiarygodności tej oceny. Skarżąca ograniczyła się do wyrażenia swoich osobistych przekonań w kwestii sposobu, w jaki jej kwalifikacje powinny były zostać ocenione, co nie może być wystarczającym dowodem.

42 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem komisja konkursowa zobowiązana jest zweryfikować umiejętności i doświadczenie zawodowe kandydatów niezbędne do wykonywania zadań związanych z zatrudnieniem na stanowisku wymienionym w rozpatrywanym ogłoszeniu o konkursie. Jest również zobowiązana do porównania umiejętności i przydatności kandydatów w celu wyłonienia osób najbardziej przydatnych do wykonywania obowiązków na danym stanowisku (zob. wyrok z dnia 24 kwietnia 2013 r., BX/Komisja, F-88/11, EU:F:2013:51, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 W tych ramach komisja konkursowa zobowiązana jest zagwarantować, że jej ocena wszystkich badanych kandydatów zostanie przeprowadzona w warunkach równości i obiektywizmu. Ważne jest, aby kryteria przyznawania punktów były jednakowe i stosowane spójnie do wszystkich kandydatów (wyrok z dnia 22 września 2015 r., Gioria/Komisja, F-82/14, EU:F:2015:108, pkt 50).

44 W tym względzie komisja konkursowa dysponuje uprawnieniami dyskrecjonalnymi przy ocenie wcześniejszego doświadczenia zawodowego kandydatów zarówno jeśli chodzi o jego charakter i czas trwania, jak i o ściślejszy lub mniej ścisły związek, jaki mogą one wykazywać z wymogami stanowiska, którego dotyczy procedura (wyroki z dnia 21 listopada 2000 r., Carrasco Benítez/Komisja, T-214/99, EU:T:2000:272, pkt 70; z dnia 28 listopada 2002 r., Pujals Gomis/Komisja, T-332/01, EU:T:2002:289, pkt 40; z dnia 31 stycznia 2006 r., Giulietti/Komisja, T-293/03, EU:T:2006:37, pkt 65).

45 Co więcej, należy podkreślić, że w ramach kontroli zgodności z prawem oceny wcześniejszego doświadczenie zawodowego kandydatów Sąd powinien ograniczyć się do zweryfikowania, czy komisja konkursowa nie popełniła przy wykonywaniu swoich uprawnień dyskrecjonalnych oczywistego błędu (zob. podobnie wyroki z dnia 13 grudnia 1990 r., Gonzalez Holguera/Parlament, T-115/89, EU:T:1990:84, pkt 54; z dnia 11 lutego 1999 r., Mertens/Komisja, T-244/97, EU:T:1999:27, pkt 44), pozbawiającego wiarygodności decyzję komisji konkursowej (wyrok z dnia 24 kwietnia 2013 r., Demeneix/Komisja, F-96/12, EU:F:2013:52, pkt 45).

46 Należy ponadto podkreślić, że zgodnie z orzecznictwem (zob. podobnie wyroki z dnia 20 czerwca 1990 r., Burban/Parlament, T-133/89, EU:T:1990:36, pkt 31, 34; z dnia 28 listopada 2002 r., Pujals Gomis/Komisja, T-332/01, EU:T:2002:289, pkt 41–44) to do strony skarżącej należy dostarczenie komisji konkursowej wszystkich informacji i dokumentów, jakie uważa ona za użyteczne przy badaniu przez komisję jej kandydatury.

47 I tak w niniejszej sprawie uwaga kandydatów została zwrócona w pkt 1.3 przepisów ogólnych mających zastosowanie do konkursów otwartych (Dz.U. 2015, C 70 A, s. 1, zwanych dalej „przepisami ogólnymi") na okoliczność, że w celu wykazania posiadania wymaganego doświadczenia zawodowego muszą przedstawić dowody wskazujące w szczególności daty rozpoczęcia i zakończenia świadczenia pracy oraz charakter wykonywanych zadań. Ponadto, zgodnie z tym samym pkt 1.3 ogłoszenia o konkursie, dotyczącym szczególnych warunków konkursów specjalistycznych, wskazano, że studia, szkolenia, staże, okresy praktyki, zadania badawcze i doświadczenie zawodowe powinny zostać opisane szczegółowo w zgłoszeniu oraz powinny im towarzyszyć odpowiednie dokumenty potwierdzające. W pkt 2.1.4 i 2.1.7 przepisów ogólnych od kandydatów wymaga się, w celu umożliwienia komisji konkursowej zbadania, czy ich kwalifikacje odpowiadają warunkom wymienionym w ogłoszeniu o konkursie, podania informacji dotyczących ich dyplomów, doświadczenia zawodowego, powodów zgłoszenia i znajomości języków Unii oraz załączenia dokumentów potwierdzających do ich formularza zgłoszeniowego.

48 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem komisja konkursowa w ramach dokonywania oceny doświadczenia zawodowego kandydata z punktu widzenia wymogów stawianych na potrzeby konkursu ma jedynie obowiązek uwzględnić na poparcie zgłoszenia informacje i dokumenty przedstawione przez kandydata. Nie jest ona zobowiązana do zwrócenia się do kandydata o dostarczenie dodatkowych dokumentów (wyroki: z dnia 16 września 1998 r., Jouhki/Komisja, T-215/97, EU:T:1998:219, pkt 58; z dnia 28 listopada 2002 r., Pujals Gomis/Komisja, T-332/01, EU:T:2002:289, pkt 43) ani do samodzielnego poszukiwania informacji w celu zweryfikowania, czy dana osoba spełnia wszystkie warunki zawarte w ogłoszeniu o konkursie (wyrok z dnia 28 listopada 2002 r., Pujals Gomis/Komisja, T-332/01, EU:T:2002:289, pkt 43).

49 Zasadność zarzutów szczegółowych podniesionych przez skarżącą należy rozpatrzyć w świetle tych zasad.

– *W przedmiocie pierwszego zarzutu szczegółowego, dotyczącego nieuwzględnienia doświadczenia zawodowego skarżącej w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych*

50 Jeśli chodzi o jej doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych, skarżąca utrzymuje, że z rubryki 5 jej formularza zgłoszeniowego, zatytułowanej „ocena zdolności", część „doświadczenie zawodowe", wynika, iż ma ona blisko 14-letnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych.

51 Na wstępie należy przypomnieć, że w pkt 6 załącznika III do ogłoszenia o konkursie przewidziano przydzielenie punktów kandydatom wykazującym co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych.

52 Komisja konkursowa zdecydowała nie przyznać skarżącej za to żadnego punktu w szczególności z tego powodu, że doświadczenie zawodowe wymienione w rubryce 5 formularza zgłoszeniowego było identyczne ze wskazanym w rubryce 3 tego samego dokumentu doświadczeniem zawodowym w dziedzinie medycyny ogólnej, za które zostały przyznane skarżącej cztery punkty, a więc wartość maksymalna. Ponadto komisja stwierdziła, że nie było wystarczających dodatkowych informacji pozwalających na wyciągnięcie wniosku, że chodziło o odrębne doświadczenie zawodowe zdobyte w tym okresie.

53 Należy na wstępie wskazać, że z formularza zgłoszeniowego wynika, iż skarżąca nie ma 14 lat doświadczenia w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych.

54 Skarżąca deklaruje bowiem, że od września 1998 r. do kwietnia 2005 r. pracowała w różnych instytucjach medycznych jako „lekarz przygotowujący specjalizację w medycynie chorób wewnętrznych". Sama ta informacja nie pozwala komisji konkursowej na uznanie, że skarżąca wykazała co najmniej 3-letnie doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych. I tak z informacji tych nie wynika, że skarżąca wykonywała przy tej okazji w pełni funkcję lekarza chorób wewnętrznych, tak jak wynika z ogłoszenia o konkursie. Komisja konkursowa mogła więc ocenić, że ten okres działalności nie może być uważany za okres właściwego doświadczenia zawodowego.

55 Jeśli chodzi o okres od czerwca 2004 r. do czerwca 2012 r., skarżąca wskazuje, że pełniła funkcje „lekarza medycyny ratunkowej/lekarza dyżurnego", „lekarza poradni kardiologicznej" i „lekarza odpowiedzialnego za kierownictwo". Te informacje nie pozwalają na uznanie, że działalność wykonywana przez skarżącą w tym okresie miała związek z doświadczeniem zawodowym w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych wymaganym w ogłoszeniu o konkursie.

56 Tak więc informacje dostarczone przez skarżącą nie pozwalają na uwzględnienie tego okresu przy obliczaniu czasu trwania jej doświadczenia zawodowego dla rubryki dotyczącej medycyny chorób wewnętrznych. Skarżąca ogranicza się bowiem do sumarycznego wskazania całego swojego doświadczenia podczas tych 14 lat praktykowania medycyny, bez szczegółowego wyjaśnienia, co w jej działalności dotyczyło nie medycyny ogólnej, ale medycyny chorób wewnętrznych.

57 Należy zatem stwierdzić, że komisja konkursowa słusznie uznała, iż skarżąca nie dostarczyła wystarczających dowodów uzupełniających umożliwiających wyciągnięcie wniosku, że doświadczenie zawodowe wskazane w rubryce 5 formularza zgłoszeniowego nie było identyczne z doświadczeniem wskazanym w rubryce 3 tego samego dokumentu.

58 Należy wskazać w tym względzie, że komisja konkursowa słusznie zdecydowała, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie może uwzględnić tej samej działalności zawodowej, wykonywanej w tym samym okresie, w dwóch różnych rubrykach.

59 Należy uznać, że komisja konkursowa mogła bez popełnienia oczywistego błędu stwierdzić, iż doświadczenie zawodowe skarżącej nie uzasadnia przyznania, oprócz maksymalnej liczby punktów za doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny ogólnej, dodatkowych punktów za jej doświadczenie zawodowe w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych.

60 W konsekwencji należy oddalić pierwszy zarzut szczegółowy zarzutu pierwszego.

– W przedmiocie drugiego zarzutu szczegółowego, dotyczącego nieuwzględnienia doświadczenia zawodowego skarżącej w zakresie zajmowania się kwestiami i procedurami administracyjnymi w środowisku medycznym

61 Jeśli chodzi o rubrykę 10 formularza zgłoszeniowego, a dokładniej „oceny zdolności", skarżąca podnosi, że komisja konkursowa błędnie nie uwzględniła jej doświadczenia zawodowego w zakresie zajmowania się kwestiami i procedurami administracyjnymi w środowisku medycznym.

62 Tyłem wstępu należy przypomnieć, że w ostatnim tiret załącznika I i w pkt 11 załącznika III do ogłoszenia o konkursie przewidziano przyznanie punktów kandydatom wykazującym doświadczenie zawodowe w zakresie zajmowania się kwestiami i procedurami administracyjnymi w środowisku medycznym.

63 Na poparcie swojej tezy skarżąca utrzymuje, że z rubryki 10b jej formularza zgłoszeniowego wynika, iż ma ona ponadczteroletnie doświadczenie zawodowe w zakresie zajmowania się kwestiami i procedurami administracyjnymi w środowisku medycznym.

64 Niemniej jednak z dokumentacji konkursowej skarżącej nie wynikało, że posiadała ona w chwili złożenia swojego formularza zgłoszeniowego odpowiednie doświadczenie zawodowe.

65 Podkreślone przez skarżącą w jej formularzu zgłoszeniowym doświadczenia związane z kształceniem w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych oraz z doświadczeniem w dziedzinie medycyny ratunkowej i kardiologii nie mogły bowiem zostać uznane za dające jej wymagane doświadczenie.

66 Należy ponadto zauważyć, że skarżąca wskazuje w swoich pismach, iż z formularza zgłoszeniowego wynika, że od 2014 r. działa jako niezależny lekarz, a co za tym idzie, samodzielnie zajmuje się kwestiami i procedurami administracyjnymi, w szczególności podczas corocznych badań medycznych przeprowadzanych dla pracodawców. Niemniej jednak wyjaśnienia przedstawione przez skarżącą dotyczą w tym względzie jedynie prostych czynności objętych główną działalnością w dziedzinie

medycyny. Nawet przyznając, że taka działalność mogła być objęta dziedziną wymienioną w ogłoszeniu o konkursie, to jednak w żadnym razie nie dała ona skarżącej doświadczenia zawodowego wymaganego w tej dziedzinie.

67 Ponadto Komisja słusznie wskazuje, że doświadczenie zawodowe wymienione w rubryce 10 formularza zgłoszeniowego było tożsame z doświadczeniem zawartym w rubrykach 3 i 5 tego samego dokumentu, ponieważ dotyczyło tego samego okresu i zostało zdobyte u tych samych pracodawców. Co za tym idzie, doświadczenie to nie mogło zostać zaliczone w różnych rubrykach.

68 W obliczu powyższych rozważań należy wyciągnąć wniosek, że komisja konkursowa mogła bez popełnienia oczywistego błędu uznać, iż doświadczenie zawodowe skarżącej nie odpowiadało właściwemu doświadczeniu zawodowemu w zakresie zajmowania się kwestiami i procedurami administracyjnymi w środowisku medycznym.

69 Należy zatem oddalić drugi zarzut szczegółowy zarzutu drugiego.

– W przedmiocie trzeciego zarzutu szczegółowego, dotyczącego nieuwzględnienia doświadczenia zawodowego skarżącej w zakresie zarządzania zespołem medycznym

70 Co się tyczy rubryki 11 formularza zgłoszeniowego, a dokładniej „oceny zdolności”, skarżąca podkreśla, że w chwili składania zgłoszenia posiadała 4 lata doświadczenia zawodowego w zakresie zarządzania zespołem medycznym.

71 Na wstępie należy przypomnieć, że w tiret dziewiątym załącznika I i pkt 12 załącznika III do ogłoszenia o konkursie przewidziano przyznanie punktów kandydatom wykazującym doświadczenie zawodowe w zakresie zarządzania zespołem medycznym.

72 Komisja konkursowa nie przyznała skarżącej żadnego punktu, ponieważ formularz zgłoszeniowy nie był wystarczająco szczegółowo wypełniony, a w szczególności skarżąca nie przedstawiła dokumentów potwierdzających pełnioną przez nią rolę, zakres odpowiedzialności i osoby podwładne.

73 Tym niemniej z formularza zgłoszeniowego skarżącej wynika jasno, że jej odpowiedź w rozpatrywanej rubryce obejmowała wyjaśnienia pozwalające na ustalenie, że posiadała doświadczenie zawodowe w zakresie zarządzania zespołem medycznym. Wbrew twierdzeniom Komisji skarżąca wskazała tam odgrywaną przez siebie rolę, zakres swojej odpowiedzialności i osoby podwładne.

74 Po pierwsze, skarżąca wyjaśniła bowiem, że zajmowała stanowisko Funktionsoberärztin od marca 2008 r. do czerwca 2012 r. w Klinikum Mutterhaus der Borromäerinnen (klinice Dom Macierzysty sióstr boromeuszek) w Trewirze (Niemcy), a więc stanowisko związane ze szczególną odpowiedzialnością w tej instytucji szpitalnej. Po drugie, opisała ona swoje obowiązki, wskazując, że w tym szpitalu kierowała poradnią stałej elektrostymulacji serca i spędziła 6 miesięcy w poradni onkologicznej. Po trzecie, określiła ona w swojej odpowiedzi rodzaj osób, które były jej podwładnymi, mianowicie „lekarze kształcący się do specjalizacji”.

75 Co się tyczy stanowiska Funktionsoberärztin, zajmowanego przez skarżącą od marca 2008 r. do czerwca 2012 r., które opisuje ona jako stanowisko „lekarza odpowiedzialnego za kierownictwo”, Komisja podnosi w duplice, odnosząc się do artykułu niemieckiej doktryny, że Funktionsoberärztin nie oznacza „lekarza odpowiedzialnego za kierownictwo” oraz że nie istnieje dobrze określony opis zadań wykonywanych przez Funktionsoberärztin w niemieckich szpitalach. Z treści artykułu przedstawionego przez Komisję wynika, że takie stanowisko można zdefiniować na dwa sposoby. Z jednej strony Funktionsoberärztin może pełnić rolę konsultanta pod kontrolą bardziej doświadczonych lekarzy; z drugiej strony w niektórych niemieckich szpitalach rola Funktionsoberärztin może odpowiadać roli „starszego lekarza”, z całą odpowiedzialnością, która się wiąże z tym tytułem. Z odpowiedzi skarżącej

wynika, że w rozpatrywanej sytuacji skarżąca znajduje się raczej w tej drugiej kategorii, mianowicie lekarza, jeśli nie odpowiedzialnego za „kierownictwo", to przynajmniej zarządzającego zespołem lub lekarza pełniącego szczególne obowiązki.

76 Działalność zawodowa wykonywana w tamtym okresie przez skarżącą odpowiadała zatem rodzajowi doświadczenia zawodowego poszukiwanego w ramach konkursu. Te informacje wskazują bowiem, że skarżąca pełniła przy tej okazji funkcje zarządzania zespołem medycznym, takie jak opisane w omawianym ogłoszeniu. Komisja nie kwestionuje zresztą tego, że skarżąca nadzorowała lekarzy kształcących się do specjalizacji ani że kierowała poradnią stałej elektrostymulacji serca, podważa ona jedynie zakres znaczenia stanowiska zajmowanego przez skarżącą. Ponadto ani komisja konkursowa, ani EPSO, ani Komisja nie zakwestionowały w odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie, w decyzji odrzucającej zażalenie i w odpowiedzi na skargę samej definicji Funktionsoberärztin.

77 W konsekwencji należy stwierdzić, że dokonana przez komisję konkursową ocena odpowiedzi skarżącej na pytanie 11 „oceny zdolności" jest dotknięta oczywistym błędem.

78 Z powyższego wynika, że trzeci zarzut szczegółowy zarzutu drugiego należy uwzględnić.

– *W przedmiocie czwartego zarzutu szczegółowego, dotyczącego nieuwzględnienia doświadczenia zawodowego skarżącej w środowisku międzynarodowym lub wielokulturowym*

79 Co się tyczy rubryki 12 formularza zgłoszeniowego, a dokładniej „oceny zdolności", skarżąca podkreśla, że posiadała w czasie składania zgłoszenia co najmniej 3 lata doświadczenia zawodowego w środowisku międzynarodowym lub wielokulturowym.

80 Na wstępie należy wyjaśnić, że w pkt 13 załącznika III do ogłoszenia o konkursie przewidziano przyznanie punktów kandydatom wykazującym doświadczenie zawodowe w środowisku międzynarodowym lub wielokulturowym w jednej z następujących dziedzin: medycyna pracy, medycyna ogólna, medycyna chorób wewnętrznych, medycyna tropikalna, ergonomia, kontrola medyczna nieobecności z powodu choroby, zdrowie publiczne, psychiatria lub ochrona radiologiczna.

81 Komisja konkursowa postanowiła nie przyznać żadnego punktu skarżącej z tego powodu, że z formularza zgłoszeniowego wynikało, iż skarżąca pracowała w środowisku jednojęzycznym (niemieckim), czego nie można uznać za odpowiednie doświadczenie.

82 Z formularza zgłoszeniowego skarżącej wynika, że zajmowała ona stanowiska lekarza dyżurnego, lekarza medycyny ratunkowej i lekarza przygotowującego specjalizację z medycyny chorób wewnętrznych w szeregu niemieckich instytucji medycznych, w szczególności w poradni dyżurnej w Trewirze, w szpitalu uniwersyteckim w Mannheim (Niemcy) i też w ramach niemieckiego czerwonego krzyża. Co więcej, wyjaśnia ona, że „podczas jej kształcenia w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych odbytego w szpitalach w Niemczech pracowała w środowisku międzynarodowym i wielokulturowym".

83 Te informacje nie pozwalają na uznanie, że działalność wykonywana przez skarżącą w tym okresie pozwala jej na wykazanie się doświadczeniem zawodowym w środowisku wielokulturowym i międzynarodowym.

84 Jakkolwiek skarżąca podkreśla w pkt 52 skargi, że lata spędzone w instytucjach szpitalnych w Niemczech zostały odbyte w zespołach medycznych międzynarodowych i wielokulturowych, to jednak w jej zgłoszeniu nie ma potwierdzających to dokumentów. Co więcej, nawet jeśli przyznać, że kształcenie uniwersyteckie i doświadczenie zawodowe skarżącej w Niemczech stanowi doświadczenie wielokulturowe ze względu na greckie pochodzenie zainteresowanej, uwzględnienie tego doświadczenia nie pozwala na wykazanie międzynarodowego doświadczenia zawodowego

wystarczającego w ramach tego konkursu. Jak podkreśla Komisja, doświadczenie zdobyte przez kandydatów w krajowych instytucjach szpitalnych nie może zostać uwzględnione, ponieważ szpital nie stanowi międzynarodowego i wielokulturowego środowiska pracy. W każdym wypadku gdyby skarżąca pracowała w tym okresie w międzynarodowym środowisku, powinna była się na to powołać w swoim formularzu zgłoszeniowym.

85 Nie uwzględniając doświadczenia okresu pracy odbytego przez skarżącą w szpitalu w Luksemburgu, komisja konkursowa nie popełniła oczywistego błędu, ponieważ działalność ta nie została wymieniona w odpowiedzi na pytanie 12 „oceny zdolności". W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem (zob. podobnie wyroki: z dnia 20 czerwca 1990 r., Burban/Parlament, T-133/89, EU:T:1990:36, pkt 31, 34; z dnia 28 listopada 2002 r., Pujals Gomis/Komisja, T-332/01, EU:T:2002:289, pkt 41–44) to do kandydata na konkurs należy dostarczenie komisji konkursowej wszystkich informacji i dokumentów, które uważa on za użyteczne przy ocenie kandydatury. Co więcej, jak słusznie wskazuje Komisja, w pkt 2.4 przepisów ogólnych uwagę kandydatów zwrócono na okoliczność, że „[w]ybór będzie dokonywany wyłącznie na podstawie odpowiedzi na konkretne pytania w zakładce »Ocena zdolności« w elektronicznym formularzu zgłoszeniowym". Z tego względu, z uwagi na te elementy, skarżąca nie może powołać się na swoje doświadczenie w Luksemburgu jako okres doświadczenia zawodowego międzynarodowego lub wielokulturowego w celu podważenia oceny dokonanej przez komisję konkursową.

86 Należy wyciągnąć wniosek, że komisja konkursowa mogła bez popełnienia oczywistego błędu uznać, że skarżąca nie zdobyła przewidzianego w ogłoszeniu o konkursie doświadczenia zawodowego w środowisku wielokulturowym lub międzynarodowym.

87 Należy w konsekwencji oddalić czwarty zarzut szczegółowy zarzutu drugiego.

88 Z powyższych rozważań płynie wniosek, że jak wynika z badania trzeciego zarzutu szczegółowego, komisja konkursowa popełniła oczywisty błąd w ocenie odpowiedzi skarżącej na pytanie 11 „oceny zdolności". Taki błąd, dotyczący rubryki, za którą kandydaci mogli uzyskać maksymalnie 8 punktów, mógł zniekształcić dokonaną przez komisję konkursową całościową ocenę doświadczenia skarżącej, odzwierciedloną w ostatecznym wyniku, który uzyskała dla ogółu postawionych tam pytań. Nie można bowiem wykluczyć, że w braku takiego błędu skarżąca mogła osiągnąć próg 18 punktów, pozwalający jej na uzyskanie zaproszenia do udziału w innych egzaminach w tym konkursie.

89 Tak więc należy w tym zakresie uwzględnić zarzut drugi, a w konsekwencji stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie roszczeń odszkodowawczych

90 Skarżąca zwraca się do Sądu o zasądzenie od Komisji zapłaty kwoty 10 000 EUR jako zadośćuczynienia za krzywdę, której w swoim przekonaniu doznała. Komisja odpowiada, że wobec braku niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji żądania te należy oddalić. W każdym wypadku, przy założeniu, że decyzja jest niezgodna z prawem, stwierdzenie jej nieważności będzie wystarczające dla naprawienia wyrządzonej jakoby krzywdy.

91 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem stwierdzenie nieważności niezgodnego z prawem aktu może samo w sobie stanowić odpowiednie zadośćuczynienie, co do zasady wystarczające do naprawienia krzywdy, jaką ten akt mógł wyrządzić (wyrok z dnia 9 listopada 2004 r., Montalto/Rada, T-116/03, EU:T:2004:325, pkt 127; zob. także podobnie wyrok z dnia 9 lipca 1987 r., Hochbaum i Rawes/Komisja, 44/85, 77/85, 294/85 i 295/85, EU:C:1987:348, pkt 22).

92 Niemniej jednak stwierdzenie nieważności niezgodnego z prawem aktu nie może samo w sobie stanowić odpowiedniego zadośćuczynienia, jeśli z jednej strony zaskarżony akt obejmuje wyraźnie negatywną ocenę zdolności strony skarżącej, która może być dla niej krzywdząca (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 lutego 1990 r., Culin/Komisja, C-343/87, EU:C:1990:49, pkt 27–29; z dnia 23 marca 2000 r., Rudolph/Komisja, T-197/98, EU:T:2000:86, pkt 98; z dnia 13 grudnia 2005 r., Cwik/Komisja, T-155/03, T-157/03 i T-331/03, EU:T:2005:447, pkt 205, 206), a z drugiej strony strona skarżąca wykaże, że doznała krzywdy dającej się oddzielić od niezgodności z prawem stanowiącej podstawę stwierdzenia nieważności i niemożliwej do naprawienia w pełni przez stwierdzenie nieważności aktu (wyroki z dnia 6 czerwca 2006 r., Girardot/Komisja, T-10/02, EU:T:2006:148, pkt 131, oraz z dnia 19 listopada 2009 r., Michail/Komisja, T-49/08 P, EU:T:2009:456, pkt 88).

93 Z jednej strony należy zatem zbadać, czy w niniejszym przypadku zaskarżona decyzja zawiera negatywną ocenę, która mogła być dla skarżącej krzywdząca.

94 Po pierwsze, dla rubryki 5 formularza zgłoszeniowego w odniesieniu do doświadczenia skarżącej w dziedzinie medycyny chorób wewnętrznych komisja konkursowa wskazała, że „to samo doświadczenie zawodowe nie [mogło] zostać policzone dwukrotnie”. Po drugie, dla rubryki 10 tego samego dokumentu dotyczącej doświadczenia skarżącej w zakresie zajmowania się kwestiami i procedurami administracyjnymi w środowisku medycznym komisja konkursowa wyjaśniła, że „nie było wystarczających powodów, które pozwoliłyby sądzić, […] że chodziło o odrębną działalność zawodową w rozpatrywanym okresie”. Po trzecie, dla rubryki 11 tego dokumentu komisja konkursowa wskazała, że „informacje nie były wystarczająco szczegółowe”. Wreszcie po czwarte, co się tyczy rubryki 12 omawianego dokumentu, komisja stwierdziła, że „okoliczność pracowania w jednojęzycznym środowisku (niemieckim) nie jest uważana za odpowiednie doświadczenie”.

95 Tak więc nawet jeżeli przyznać, że liczba punktów przyznanych przez komisję konkursową mogła wywołać u skarżącej poczucie niesprawiedliwości, decyzja komisji konkursowej nie zawiera negatywnej oceny w żadnej formie, która mogła być dla niej krzywdząca lub naruszyć jej reputację.

96 W konsekwencji nie można uważać tych ocen za wyraźnie negatywne w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 92 powyżej.

97 Z drugiej strony, co się tyczy istnienia krzywdy dającej się oddzielić od aktu leżącego u podstaw stwierdzenia nieważności, należy stwierdzić, że krzywda doznana przez skarżącą wynika bezpośrednio z niezgodnego z prawem usunięcia jej z konkursu. Chodzi o bezpośrednią konsekwencję oczywistego błędu popełnionego przez komisję konkursową, która nie stanowi krzywdy dającej się oddzielić od niezgodności z prawem stanowiącej podstawę stwierdzenia nieważności. Skarżąca nie przedstawia w każdym razie żadnego konkretnego dowodu, który mógłby wykazać, że taka krzywda daje się oddzielić od omawianej niezgodności z prawem.

98 Sąd uznaje zatem, że wszelka krzywda, jakiej skarżąca mogła doznać z racji niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji, została w sposób odpowiedni i wystarczający naprawiona poprzez stwierdzenie jej nieważności.

99 Z powyższego wynika, iż roszczenia odszkodowawcze należy oddalić.

100 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy uwzględnić w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, i oddalić w pozostałym zakresie.

W przedmiocie kosztów

101 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z § 2 tego samego artykułu jeżeli więcej niż jedna strona przegrała sprawę, Sąd rozstrzyga o podziale kosztów.

102 Ponieważ Komisja w istocie przegrała sprawę, zgodnie z żądaniami skarżącej należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (dziewiąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji konkursu otwartego EPSO/AD/309/15 (AD 11) – Lekarze, miejsca pracy: Luksemburg i Ispra (dziedzina: lekarze Luksemburg) z dnia 28 września 2015 r. o niedopuszczeniu PB do etapu oceny zintegrowanej egzaminów w Europejskim Urzędzie Doboru Kadr (EPSO).

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 grudnia 2017 r.

Podpisy